

Arrest

nr. 297 182 van 17 november 2023
in de zaken RvV X / XI en RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN

ten kantore van advocaat A.S. MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 en 7 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 2 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 19 juli 2022 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 2 juni 2022 werd beroep aangetekend bij verzoekschrift van 6 juli 2022, gekend bij de Raad onder rolnummer X.

Tegen de voormelde beslissing werd tevens beroep aangetekend bij verzoekschrift van 7 juli 2022, gekend bij de Raad onder rolnummer X.

Met toepassing van artikel 39/68-2, van de Vreemdelingenwet worden de beroepen van rechtswege gevoegd.

Aangezien het verzoekschrift met rolnummer X als laatste werd ingediend, wordt verzoeker overeenkomstig artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet geacht afstand te doen van het verzoekschrift met rolnummer X. Verzoeker bevestigt dit tevens ter terechtzitting. Hij duidt het beroep gekend onder rolnummer X aan en vraagt dat een uitspraak wordt gedaan op basis van het verzoekschrift in dit beroep.

2. Over de gegevens van de zaak

2.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 28 november 2020, diende op 30 november 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

2.2. Op 2 juni 2022 nam de adjunct-commissaris de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 3 juni 2022 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 30/11/2020

Overdracht CGVS: 21/09/2021

U had op 16 maart 2022 van 8u45 tot 12u15 een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), bijgestaan door een tolk die het Pashtu machtig is. Uw advocaat, meester Enya Serneels, was gedurende het gehele persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U bent geboren in het dorp Qalai Rahim in het district Qarghayi van de provincie Laghman. U hebt de afghaanse nationaliteit, bent Pashtu van etnie en soennitisch moslim van religie.

Uw problemen startten toen u 12 à 16 jaar was. De Taliban bracht een brief waarin stond vermeld dat u zich diende te presenteren bij de madrassa waar u opgeleid zou worden om met hen te vechten. Ze wilden u omdat uw broer bij het leger tewerkgesteld was tot hij enkele jaren eerder was overleden. U presenteerde uzelf niet bij hen waardoor ze twee maanden later een tweede brief brachten. Ze zijn u dan thuis komen opzoeken om u gedwongen mee te nemen. Echter smeekte uw moeder de Taliban u thuis te laten omdat u de enige kostwinner was. Ze werd geslagen waarop ze begon te roepen en dorpelingen kwamen kijken wat er aan de hand was. Hierop vluchtten de Talibs weg. U bent hierop gevlucht naar een andere plaats. U verbleef nog twee maanden bij uw maternale oom in Ahmadzian, zo een 10 à 15 minuten rijden van Qalai Rahim, samen met uw moeder en uw broer voor uw vertrek uit Afghanistan.

Van daaruit hebt u Afghanistan verlaten in 2018. U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Roemenië en Duitsland naar België waar u 28 november 2020 aankwam. U diende in België een verzoek in om internationale bescherming op 30 november 2020.

Uw broer M.(...) A.(...), S.(...) A.(...) (O.V. (...) – CGVS (...)) verliet om dezelfde redenen Afghanistan in 2012, kwam naar België en werd hier de subsidiaire beschermingsstatus toegekend op 12 juni 2013.

U legde volgende documenten neer ter ondersteuning van dit verzoek om internationale bescherming: een originele envelop; twee foto's; een originele kiesregistratiekaart van uw vader; de originele taskara van u en uw broer; een document van uw broer van de afgifte van zijn documenten aan het CGVS; 2 originele documenten van de Taliban van uw broer en een origineel document van Personeelszaken van het Afghaans leger waarin staat dat u broer overleden is.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat er ernstige twijfels bestaan over de door u opgegeven identiteit en de daaraan verbonden leeftijd. Het CGVS dient immers vast te stellen dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd en naam. U had immers tijdens uw inschrijving op 30 november 2020 verklaard een leeftijd te hebben van 17 jaar (Zie inschrijving, dd.30.11.2020). Omdat er twijfels waren over uw verklaarde leeftijd werd door de dienst Voogdij een leeftijdsonderzoek uitgevoerd waaruit bleek dat u op datum van 15 december 2020 een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar waarbij 24,4 een minimumleeftijd is. (Zie leeftijdsbepaling dienst Voogdij in uw administratief dossier). Om deze reden wordt u niet beschouwd als niet-begeleide minderjarige vreemdeling. Ondanks het feit dat u geen beroep aantekende tegen deze leeftijdsanalyse blijft u tijdens uw persoonlijk onderhoud vasthouden aan uw bewering dat u nog geen 18 zou zijn (NPO, p.4 en 28). Zeer opmerkelijk hoe dan ook, gezien de analyse vaststelt dat u minstens 8 jaar ouder bent dan u deed uitschijnen, wat toch een groot verschil te noemen is. In Duitsland werd er overigens ook al een leeftijdsanalyse uitgevoerd waarna er als geboortjaar 1997 geregistreerd werd (zie administratief dossier), conform de analyse in België dus. U verwijst tijdens het persoonlijk onderhoud ook naar uw taskara om uw leeftijd te bevestigen. Volgens uw taskara zou u 15 jaar zijn in 1397 (ofwel 2019), wat betekent dat u in 2022 18 jaar zou zijn. Echter is deze leeftijd gebaseerd op een inschatting op basis van uw fysieke uiterlijk en niet op basis van een exacte geboortedatum (NPO, p.15). Daarbovenop beweert u dat u deze taskara al heel lang zou hebben, u acht het zelfs mogelijk dat u jonger was dan 10 jaar. Er wordt hierop gewezen dat de foto op uw taskara geen persoon laat zien van jonger dan 10 jaar, het is zelfs moeilijk te geloven dat daarop een 15-jarige staat afgebeeld met zulke mature gezichtsuitdrukking en een baard. Na confrontatie zegt u louter dat u 'prematuur' een baard had, wat maar weinig aannemelijk is (NPO, p.16). U was verder doorheen uw asielprocedures in Europa ook niet consistent over uw naam. Volgende namen heeft u gebruikt: H.(...), A.(...); M.(...), M.(...); M.(...), M.(...); W.(...), A.(...). Gevraagd hiernaar verklaart u opzettelijk aliassen gebruikt te hebben in andere landen omdat u daar niet wilde blijven. Uw doel was naar uw broer in België komen. Echter kan er opgemerkt worden dat uw broer (M.(...) A.(.), S.(...) A.(...)) die in 2013 in België aankwam u ook 'A.(...)' noemde, waarvan u zegt dat het een valse alias is. U zegt hierover dat men u zo noemde thuis (NPO, p.3). Ondanks het feit dat eventueel aanvaard kan worden dat u verschillende aliassen zou gebruiken om tot in België te geraken, is het bevreemdend dat u dan een naam gebruikt die wel degelijk gebruikt werd in Afghanistan. Hoe dan ook is uw taskara geen sluitend bewijs voor uw identiteit en leeftijd. Vooreerst kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking. Daarnaast moet opgemerkt dat de bewijswaarde van Afghaanse documenten op zich al bijzonder gering is, gezien de wijdverspreide corruptie en documentenfraude in Afghanistan. Objectieve landeninformatie toont aan dat zowat alle Afghaanse documenten op eenvoudige wijze via fraude kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Omwille van bovenstaande vaststellingen zijn er al ernstige twijfels gerezen over de oprechtheid van uw verklaringen gezien u over basiselementen zoals uw naam en leeftijd reeds inconsistente en weinig overtuigende verklaringen aflegde en geen overtuigend stuk ter staving kon neerleggen.

Wat er ook van zij, er dient verder vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen met betrekking tot uw problemen met de Taliban, dit om onderstaande redenen.

Ten eerste konden uw persoonlijke problemen met de Taliban niet overtuigen wegens tegenstrijdige en vage verklaringen.

Primo merkt het CGVS op dat u zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) als tijdens uw interview als nietbegeleide minderjarige vreemdeling (Fiche NBMV) met geen woord repte over de Taliban die u thuis probeerde gedwongen mee te nemen. U zegt dan wel bij de DVZ dat u dreigbrieven kreeg, maar spreekt met geen woord over de Taliban die bij uw huis zou geweest zijn, wat toch een belangrijk element lijkt te zijn (NPO, p.25). Daar blijft het echter niet bij, er was immers nog een tweede omissie, alsook een tegenstrijdigheid, tussen uw verklaringen als minderjarige en op uw persoonlijk onderhoud op het CGVS. Op de fiche die u liet invullen als 'minderjarige' vertelde u dat uw 'kleine' broer gedood werd en uw andere broer zich in België bevond, wat volgens u een fout moet zijn, het zou immers om uw andere broer gaan

die gedood is wat op zijn minst een bijzondere fout te noemen is. Daarbovenop repte u met geen woord over een rekrutering, laat staan dat ze effectief aan uw deur zouden hebben gestaan om u mee te nemen (Zie Fiche Niet-begeleide minderjarige vluchteling en NPO, p.25). Nochtans kan verwacht worden dat u daar, zoals uitdrukkelijk gevraagd, alle essentiële elementen, op zijn minst kort, aangehaald zou hebben. Dat u over deze essentiële elementen geen consistente verklaringen kon afleggen, en enkele elementen zelfs niet hebt vermeld, haalt reeds ernstig uw geloofwaardigheid onderuit.

Secundo kon u geen consistente en overzichtelijke weergave geven van de incidenten die geleid hebben tot uw vertrek uit Afghanistan. U verklaarde bij de DVZ dat de Taliban twee dreigbrieven verstuurd had zonder enige melding te maken van een bezoek van deze Taliban (Vragenlijst CGVS; dd.17.09.2021; pt.3.5). Op het CGVS verklaart u plots dat de Taliban twee keer tot uw huis is gekomen, beide keren hadden ze een brief mee. U start met te zeggen dat de Taliban 'op een keer' een brief achterliet. Uw moeder hield dit achter voor u (NPO, p.20). Echter zegt u daarbij ook dat u het met uw eigen ogen gezien had dat de Taliban de brief achterliet en u de inhoud kende omdat uw naam erin stond (NPO, p.21). Dit valt echter niet te rijmen met uw uitspraak dat uw moeder het achter zou houden. De tweede brief kwam één of twee maanden nadien (NPO, p.21). Echter zegt u even later dat de Taliban twee dagen na de eerste brief naar uw huis kwam omdat u zich niet gepresenteerd had (NPO, p.22). Gevraagd of de Taliban dan drie keer naar uw huis kwam antwoordt u negatief, de Taliban kwam twee keer. Gevraagd of de brief dan twee dagen na de eerste kwam antwoordt u bevestigend, om meteen erna weer te zeggen dat de brief twee maanden later kwam (NPO, p.22). Gevraagd om opnieuw een overzicht te geven van de gebeurtenissen blijkt de tweede brief twee maanden later gekomen te zijn en zijn ze die dag u in het huis komen zoeken (NPO, p.22). Dat u daar niet meteen duidelijke verklaringen over kon neerleggen doet vermoeden dat u ook hier niet oprecht over was. Hierbij aansluitend legt u geen enkel begin van bewijs neer omtrent deze incidenten. U zou twee dreigbrieven ontvangen hebben, maar deze zouden verloren zijn tijdens de verhuis van uw familie. Dit is echter een zeer stereotiepe en blote verklaring. Het feit dat u geen consistente verklaringen kon afleggen en daarnaast geen dreigbrieven kan neerleggen versterkt het vermoeden dat u geen problemen had met de Taliban.

Tertio wordt dat vermoeden nog verder versterkt door het feit dat u inconsistente verklaringen aflegde over uw verblijfplaatsen voor uw vertrek. Zo vertelde u in het begin van het interview op het CGVS dat u voor uw vertrek één of twee maanden bij uw maternale oom heeft verbleven op zo een twintig minuten rijden van uw huis (NPO, p.6). Gevraagd of u ooit op andere plaatsen heeft gewoond antwoordt u 'neen' (NPO, p.7). Echter, later in het interview weet u dan weer niet hoe lang u na het incident met de Taliban nog in het land bent gebleven, wat opnieuw doet vermoeden dat u langer in uw land hebt verbleven dan u beweert en wat ook kan ondersteunen dat u ouder blijkt te zijn (NPO, p.24). Daarbovenop verklaarde uw broer (M.(...) A.(...), S.(...) A.(...)) dat zijn familie, moeder en broers, reeds naar uw maternale oom zijn verhuisd wanneer hij was vertrokken. Volgens zijn verklaringen zou u reeds een jaar bij uw maternale oom wonen op het moment dat hij zijn persoonlijk onderhoud heeft bij het CGVS (Zie NPO M. A., S.(...) A.(...), (...), p.4, dd.23.04.2013). Dit wijst er opnieuw op dat u niet de waarheid vertelt over wat u hebt meegemaakt.

Quarto wordt uw vrees finaal onderuitgehaald door uw verklaring dat na uw vertrek de Taliban niet meer naar uw huis is geweest. U vertelt hier eerst over dat dat u dit niet met uw moeder heeft besproken en dat de Taliban misschien weet dat u bent vertrokken (NPO, p.25). Daarna zegt u dat u uw moeder wél heeft gesproken en dat ze in de tussentijd geen problemen heeft gehad. Het is echter weinig aannemelijk dat als de Taliban u werkelijk zou willen rekruteren, quod non, ze dit zo snel zou opgeven. Daarbovenop zou uw broer, dewelke volgens uw initiële verklaringen zoals gezegd ook gedood zou zijn, ook geen enkel probleem hebben volgens uw verklaringen. Hij heeft echter dezelfde leeftijd nu als u had toen uw voorgehouden problemen startten, namelijk rond de 12 jaar. Geconfronteerd hiermee beweert u dat de Taliban uw broer met rust laat omdat hij een mentaal probleem zou hebben. U zou hier documenten van hebben en deze doorsturen (NPO, p.24-25). Het CGVS heeft hier echter niets van ontvangen waardoor dit een blote en weinig overtuigende bewering blijft met een hoog ad-hoc gehalte.

Ten slotte wat betreft uw verklaring dat u Afghanistan heeft verlaten uit vrees voor rekrutering door de Taliban en u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie in het administratief dossier (zie map 'landeninformatie') blijkt dat de Taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de Taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken

de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig.

Aansluitend kan er dus verwacht worden dat u in concreto aannemelijk kan maken waarom uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de Taliban. U stelt hierbij dat ze u wilden rekruteren zodat u niet zoals uw oudere broer het leger zou vervoegen. Echter blijft u volhouden dat u twaalf à dertien jaar was toen uw problemen startten (NPO, p.21), of zelfs vijftien à zestien jaar zoals u dan weer beweerde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) (Vragenlijst CGVS, dd.17.9.21; pt.3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS geeft u zelf aan dat iemand pas in dienst kan gaan bij het leger wanneer die achttien jaar is (NPO, p.16), waardoor het wel heel voorbarig en weinig aannemelijk zou zijn dat de Taliban u al op zulke jonge leeftijd zou proberen rekruteren.

Ten tweede heeft u uw band met het leger niet aannemelijk weten maken. U blijft verwijzen dat uw broer, die bij het Afghaanse Nationale Leger (ANA) tewerkgesteld was, de bron is van de problemen van u en uw broer (M. A., S.(...) A.(...)). Echter konden deze problemen reeds niet overtuigen tijdens de procedure van uw broer. U hierop gewezen blijft u er toch bij dat u een broer had die bij de ANA was tewerkgesteld (NPO, p.11). U legt hierbij zelfs exact dezelfde documenten neer als uw broer in 2013. Hierbij kunnen echter enkele opmerkingen gemaakt worden. Zo legt u twee foto's neer waarop uw broer zou te zien zijn. U verklaart dat uw broer twee jaar in dienst was bij het leger rond zijn 29 jaar, deze foto's zouden dateren van die periode. Echter valt het op dat de twee personen waarvan u beweert dat het uw broer is op de foto's weinig van elkaar weg lijken te hebben. Op de ene foto lijkt het om een jong kind te gaan die gewoonweg een legerbroek aan heeft, terwijl op de andere foto een volwassenere jongeman wordt afgebeeld. Er kan noch afgeleid worden uit de foto's dat het om dezelfde jongeman gaat noch of het dan wel over uw broer gaat. Hierop gewezen antwoordt u louter dat op de ene foto het geen kind kan zijn omdat je dan nog niet in dienst kan gaan (NPO, p.16), wat niet verklaart waarom beide foto's zo verschillend zijn. Verder dient gewezen op het feit dat de tweede foto eenvoudig online onbewerkt teruggevonden werd door het ingeven van de zoekterm 'army helicopters'. Exact dezelfde foto van de opstijgende helikopter met soldaten in exact dezelfde positie, maar dan zonder uw zogenaamde broer (zie blauwe map 'landeninformatie' voor screenshots van deze opzoeking). Hiermee geconfronteerd tijdens het persoonlijk onderhoud antwoordt u gewoonweg 'ik weet het niet' (NPO, p.17). U legt hiernaast nog één document neer van zijn overlijden tijdens een incident, echter kan u niets vertellen over dit document, 'ik heb er geen informatie over' is alles wat u zegt (NPO, p.18). Verder kon u maar weinig vertellen over de job van uw broer behalve dat hij één of twee jaar er werkte als soldaat. Hij zou één keer met zijn uniform naar huis zijn gekomen, maar dat hebt u niet met uw eigen ogen gezien (NPO, p.10). Uw verklaringen dat uw broer effectief bij het leger heeft gezeten, noch de documenten die u ter staving neerlegde, kunnen dan ook niet overtuigen. Gewezen op het feit dat uw broer die reeds in België woont hier ook geen geloofwaardige verklaringen over heeft afgelegd antwoordt u louter 'dit zijn alle documenten, bewijs dat we hebben, hij had ze en hij gaf ze aan mij' (NPO, p.11). Door de frauduleuze documenten en uiterst gebrekkige verklaringen kan er geen geloof worden gehecht aan het feit dat uw broer bij het leger zat en u om die reden gerekruteerd zou worden door de Taliban. U geeft ook geen andere reden op waarom de Taliban u dan wel zou rekruteren.

Al deze elementen samen leiden tot de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de Vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De overige documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Documenten hebben zoals vermeld immers enkel een ondersteunende werking en kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Aan privéfoto's, zoals u neerlegde, kan ook geen bewijswaarde toegekend worden. Er kan immers niet nagegaan worden door wie, waar en wanneer ze gemaakt zijn. Bovendien kunnen ze makkelijk nagemaakt/geënceneerd worden, waar uw foto dan ook een voorbeeld van is zoals hierboven aangetoond. Daarnaast legt u documenten neer die uw broer heeft gebruikt in zijn procedure (brieven Taliban, overlijden broer), die op geen enkele manier uw persoonlijke problemen kunnen staven en bovenstaande appreciatie evenmin kunnen ombuigen. De envelop, die dateert van 2013 toen uw broer de documenten ontving, bewijzen louter dat iemand met die naam toen post ontving uit Afghanistan.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare

informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een

situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact

gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is.

Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

Volledigheidshalve erkent het CGVS dat in hoofde van uw broer, M.(...) A.(...), S.(...) A.(...) (O.V. (...) – CGVS (...)), een beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, maar benadrukt het dat elk verzoek om internationale bescherming op haar individuele merites dient te worden beoordeeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

“schending artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), art. 2 par. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 51/8, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), het motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel”.

Verzoeker licht toe als volgt:

“1. Vrees: rekrutering door de Taliban

De verwerende partij betwist niet dat verzoeker afkomstig is uit het dorp Qalai Rahim in het district Qarghayi van de provincie Laghman. Evenmin lijkt de verwerende partij te betwisten dat de verzoekende partij in België een broer heeft die reeds in 2013 de subsidiaire beschermingsstatus ontving.

De verwerende partij hecht echter geen geloof aan verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn problemen met de Taliban.

Vooreerst kan aan de identiteit van verzoeker niet worden getwijfeld omdat hij hier in België een broer heeft en omdat hij ook zijn originele taskara alsook die van zijn vader heeft neergelegd. Het enkele feit dat hij meerderjarig werd verklaard en dat hij doorheen zijn reis naar België aliasen heeft gebruikt, kan bezwaarlijk zijn identiteit in vraag stellen. De verwerende partij betwist immers andere elementen die deel uitmaken van zijn identiteit niet. Zo zijn er geen twijfels over zijn etniciteit, stam, regio van herkomst en laatste verblijfplaats in zijn regio.

De verzoekende partij blijft ondanks de verschillende redenen van het CGVS bij zijn standpunt dat hij de Taliban vreest. Hij wenst echter benadrukken dat zijn regio van herkomst nu eenmaal gevaarlijk is en dat

er risico's waren omwille van zijn profiel. Het feit dat zijn broer eerder heeft aangehaald dat zijn broer voor het leger werkte, maakt dat er rekening moet worden gehouden met dit element, ondanks het feit dat zijn broer enkel de subsidiaire beschermingsstatus kreeg.

Afgezien het asielrelaas van verzoeker, kan worden aangenomen dat het gevaar voor de rekrutering door de Taliban reëel is gezien de regio van herkomst van verzoeker en het feit dat zijn familie niet welgesteld was en in precarie situatie verkeerde.

2.1. Veiligheidssituatie en mensenrechten in Afghanistan

2.1.1. Algemeen

Volgens een nieuw rapport van de Verenigde Naties zijn sinds de machtsovername door de Taliban bijna 400 burgers gedood bij aanslagen in Afghanistan, waarvan meer dan 80 procent door een aan ISIS gelieerde groep.

Hoewel de afname van het geweld heeft geleid tot een scherpe daling van het aantal burgerslachtoffers, is volgens de VN de mensenrechtensituatie voor veel Afghanen een bron van grote zorg. Van 15 augustus 2021 tot 15 februari 2022 hebben UNAMA en OHCHR ten minste 1.153 burgerslachtoffers gedocumenteerd, waaronder 397 doden. Verscheidene zelfmoord- en niet-zelfmoordaanslagen werden door ISKP gepleegd tegen sjiieten, voornamelijk van de etnische groep Hazara. Hierbij dient te worden opgemerkt dat Human Rights Watch gedocumenteerd heeft dat de Taliban in verschillende provincies Hazara's en anderen met geweld uit hun huis hebben gezet op basis van etniciteit of politieke overtuiging om Taliban-aanhangers te belonen.

[citaat Human Rights Watch, "Afghanistan: Taliban Forcibly Evict Minority Shia Hazaras, Former Civil Servants Targets of Collective Punishment, Land-Grabbing" van 22 oktober 2021]

Het VN-rapport van 4 maart 2022 benadrukt dat het Afghaanse volk geconfronteerd wordt met een verwoestende humanitaire en economische crisis waarbij er door de Taliban druk wordt uitgeoefend op het volledige scala van economische, sociale en culturele rechten.

[citaat United Nations Human Rights Council, "Situation of human rights in Afghanistan - Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights, Forty-sixth session" van 4 maart 2022]

De conclusies van het VN-rapport luiden dan ook als volgt:

[Ibid., p. 13-14]

Ter zake dient dan ook te worden geconcludeerd de hoger beschreven humanitaire en veiligheidssituatie van die aard is dat bij terugkeer naar Afghanistan verzoeker een reëel risico loopt slachtoffer te worden van een onmenselijke, op zijn minst vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

2.2. Lang verblijf buiten Afghanistan

Verzoeker verklaarde dat hij Afghanistan in 2018 heeft verlaten. Aldus verblijft verzoeker al lang buiten Afghanistan. Ook zijn broer verblijft al een tijdje in België. Ten onrechte heeft de verwerende partij dit element niet in overweging genomen zodat er ook geen motivering te vinden is in de bestreden beslissing. Het EASO rapport Afghanistan van januari 2022 stelt het volgende:

[citaat voormelde bron]

Hieromtrent verwijst verzoeker naar het rapport van NANSEN:

[citaat NANSEN PROFIEL 3-21, "De beschermingsnood van Hazara's in Afghanistan"]

Ter zake kan worden verwezen naar het welbekende Asylos rapport Afghanistan: situation of young male 'Westernised' returnees to Kabul van augustus 2017:

[citaat Asylos-rapport "Afghanistan: situation of young male 'Westernised' returnees to Kabul" van augustus 2017]

Voorts verwijst verzoeker naar een rapport van Amnesty International van oktober 2017 over terugkeerders, waaruit duidelijk blijkt dat een terugkeer naar Afghanistan zeer zorgwekkend en gevaarlijk kan zijn:

[citaat Amnesty International, "Forced Back to Danger: Asylum-seekers returned from Europe to Afghanistan" van oktober 2017, p. 10]

Dat verzoeker bij terugkeer mogelijk problemen zal ondervinden blijkt uit het volgende:

[citaat Migration Policy Institute, "FROM FORCED MIGRATION TO FORCED RETURNS IN AFGHANISTAN Policy and Program Implications" van november 2017]

Tot slot wenst verzoeker te verwijzen naar de RICHTLIJN 2004/83/EG VAN DE RAAD van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming. Het artikel 15, sub b, van de richtlijn stemt overeen met artikel 3 EVRM. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd. In het arrest Elgafaji heeft het Hof van

Justitie in dit verband een uitlegging aan dit begrip gegeven die zelf als ruim kan worden aangemerkt, gelet op de bewoordingen van het dictum van het arrest.

In dit dictum staat overigens met betrekking tot de mate van willekeurig geweld in het conflict vermeld: „beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten [...] of door de rechters van een lidstaat In het arrest 'Elgafaji' heeft het Hof weliswaar een onderscheid gemaakt tussen twee situaties.

a. de situaties waar 'er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen'. (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité t. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 30); en b. de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat 'hoe meer de eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

In punt 40 verwijst het Hof eveneens naar de mogelijkheid om bij de beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening te houden met het feit dat de verzoeker in het verleden reeds is blootgesteld aan vervolging of aan ernstige schade, of dat hij rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of schade. Het Hof is van oordeel dat deze voorgeschiedenis waarbij schade is geleden met name een in artikel 4, lid 4, van richtlijn 2011/95 genoemde duidelijke aanwijzing vormt dat er een reëel risico op het lijden van ernstige schade is en „indien deze aanwijzing er is, kan de mate van willekeurig geweld die vereist is om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, lager zijn”.

Hoewel deze uitlegging van het Hof verder werd aangevuld in het arrest Diakité, stelt de advocaat-generaal van het Hof terecht in zijn conclusie d.d. 11.02.2021 in de zaak C-901/19 CF en DN tegen Duitsland dat het 'moeilijk kan worden gesteld dat er sprake is van voldoende uitgewerkte rechtspraak over de uitlegging van het begrip „reëel risico” op ernstige schade overeenkomstig bovengenoemde bepaling. Aangezien die begrip bepalend is voor de werkingssfeer van een geval waarin subsidiaire bescherming volgens her Unierecht wordt toegekend, kan een verduidelijking van de uitlegging passend zijn.

In casu had de verwerende partij rekening moeten houden met verzoekers achtergrond (etniciteit, taal) en het feit dat hij al een tijdje buiten Afghanistan heeft verbleven alsook andere elementen zoals de schendingen van mensenrechten, de toepassing van een zeer strikte vorm van de Sharia, de humanitaire toestand in het land, het vermogen van de staat (Taliban) of andere organisaties Afghanistan te controleren om de burgers te beschermen, en de door internationale organisatie verleende bijstand. Het enig middel is gegrond.”

3.1.2. In een aanvullende nota van 2 oktober 2023 brengt de commissaris-generaal de volgende stukken ter kennis:

- de EUAA COI Query “Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van 4 november 2022;
- het EUAA-rapport “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023;
- het EUAA-rapport “Afghanistan Security Situation” van augustus 2022;
- de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 23 september 2022;
- de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie” van 5 mei 2022;
- het EASO-rapport “Afghanistan Country Focus” van januari 2022;
- het EASO-rapport “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022;
- het EASO-rapport “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020;
- het EUAA-rapport “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022;
- het UNAMA-rapport, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan” van juni 2023.

3.1.3. Ter terechtzitting van 6 oktober 2023 legt verzoeker een aanvullende nota neer met de volgende stukken:

- Foto's van de ouderlijke woning (stuk 1);
- Kopie identiteitskaart van de broer van verzoeker en diens gezin in België (stuk 2);
- Foto's van overleden familieleden (stuk 3);
- Medisch attest (stuk 4).

3.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet). Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht laat niet toe om vast te stellen dat hij een nood heeft aan internationale bescherming.

3.3. De bestreden beslissing oordeelt op goede gronden dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden vervolging daar hij incoherente verklaringen aflegde omtrent zijn identiteit (i), inconsistente verklaringen aflegde doorheen de asielprocedure (ii), zijn verklaringen over de gebeurtenissen met de taliban niet kunnen overtuigen (iii), hij geen duidelijk zicht geeft over zijn verblijfplaatsen voor zijn vertrek uit Afghanistan (iv), de door verzoeker beschreven gedragingen van de taliban niet kunnen overtuigen (v), verzoekers verklaringen niet rijmen met de objectieve landeninformatie rondom gedwongen rekrutering (vi) en hij geenszins aannemelijk weet te maken dat zijn broer voor het Afghaanse leger werkzaam was (vii).

Verzoeker kan geen afbreuk doen aan deze terechte vaststellingen door het aanbrengen van vergoelijkningen en het bekritisieren van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal.

Waar verzoeker stelt dat zijn broer subsidiaire bescherming kreeg, gaat hij voorbij aan de bestreden beslissing waar deze stelt dat er geen geloof werd gehecht aan zijn werkzaamheden in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Het feit dat verzoekers broer uiteindelijk wel de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend in België, doet tot slot niets af aan de vaststelling dat er geen geloof gehecht kon worden aan diens vluchtmotieven en evenmin aan verzoekers vluchtmotieven. Elk verzoek om internationale bescherming wordt op zijn eigen merites beoordeeld. Het loutere feit dat verzoekers broer, om redenen eigen aan zijn eigen verzoek, wel een status werd toegekend, is niet voldoende om in hoofde van verzoeker tot dezelfde beoordeling te komen.

Bij gebrek aan andere dienstige argumenten in het verzoekschrift, treedt de Raad de bestreden beslissing integraal bij in de volgende correcte en pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier:

“Vooreerst dient opgemerkt te worden dat er ernstige twijfels bestaan over de door u opgegeven identiteit en de daaraan verbonden leeftijd. Het CGVS dient immers vast te stellen dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd en naam. U had immers tijdens uw inschrijving op 30 november 2020 verklaard een leeftijd te hebben van 17 jaar (Zie inschrijving, dd.30.11.2020). Omdat er twijfels waren over uw verklaarde leeftijd werd door de dienst Voogdij een leeftijdsonderzoek uitgevoerd waaruit bleek dat u op datum van 15 december 2020 een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar waarbij 24,4 een minimumleeftijd is. (Zie leeftijdsbepaling dienst Voogdij in uw administratief dossier). Om deze reden wordt u niet beschouwd als niet-begeleide minderjarige vreemdeling. Ondanks het feit dat u geen beroep aantekende tegen deze leeftijdsanalyse blijft u tijdens uw persoonlijk onderhoud vasthouden aan uw bewering dat u nog geen 18 zou zijn (NPO, p.4 en 28). Zeer opmerkelijk hoe dan ook, gezien de analyse vaststelt dat u minstens 8 jaar ouder bent dan u deed uitschijnen, wat toch een groot verschil te noemen is. In Duitsland werd er overigens ook al een leeftijdsanalyse uitgevoerd waarna er als geboortjaar 1997 geregistreerd werd (zie administratief dossier), conform de analyse in België dus. U verwijst tijdens het persoonlijk onderhoud ook naar uw taskara om uw leeftijd te bevestigen. Volgens uw taskara zou u 15 jaar zijn in 1397 (ofwel 2019), wat betekent dat u in 2022 18 jaar zou zijn. Echter is deze leeftijd gebaseerd op een inschatting op basis van uw fysieke uiterlijk en niet op basis van een exacte geboortedatum (NPO, p.15). Daarbovenop beweert u dat u deze taskara al heel lang zou hebben, u acht het zelfs mogelijk dat u jonger was dan 10 jaar. Er wordt hierop gewezen dat de foto op uw taskara geen persoon laat zien van jonger dan 10 jaar, het is zelfs moeilijk te geloven dat daarop een 15-jarige staat afgebeeld met zulke mature gezichtsuitdrukking en een baard. Na confrontatie zegt u louter dat u ‘prematuur’ een baard had, wat maar weinig aannemelijk is (NPO, p.16). U was verder doorheen uw asielprocedures in Europa ook niet consistent over uw naam. Volgende namen heeft u gebruikt: H.(...), A.(...); M.(...), M.(...); M.(...), M.(...); W.(...), A.(...). Gevraagd hiernaar verklaart u opzettelijk aliassen gebruikt te hebben in andere landen omdat u daar niet wilde blijven. Uw doel was naar uw broer in België komen.

Echter kan er opgemerkt worden dat uw broer (M.(...) A.(...), S.(...) A.(...) die in 2013 in België aankwam u ook 'A.(...)' noemde, waarvan u zegt dat het een valse alias is. U zegt hierover dat men u zo noemde thuis (NPO, p.3). Ondanks het feit dat eventueel aanvaard kan worden dat u verschillende aliases zou gebruiken om tot in België te geraken, is het bevreemdend dat u dan een naam gebruikt die wel degelijk gebruikt werd in Afghanistan. Hoe dan ook is uw taskara geen sluitend bewijs voor uw identiteit en leeftijd. Vooreerst kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking. Daarnaast moet opgemerkt dat de bewijswaarde van Afghaanse documenten op zich al bijzonder gering is, gezien de wijdverspreide corruptie en documentenfraude in Afghanistan. Objectieve landeninformatie toont aan dat zowat alle Afghaanse documenten op eenvoudige wijze via fraude kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Omwille van bovenstaande vaststellingen zijn er al ernstige twijfels gerezen over de oprechtheid van uw verklaringen gezien u over basiselementen zoals uw naam en leeftijd reeds inconsistente en weinig overtuigende verklaringen aflegde en geen overtuigend stuk ter staving kon neerleggen.

Wat er ook van zij, er dient verder vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen met betrekking tot uw problemen met de Taliban, dit om onderstaande redenen.

Ten eerste konden uw persoonlijke problemen met de Taliban niet overtuigen wegens tegenstrijdige en vage verklaringen.

Primo merkt het CGVS op dat u zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) als tijdens uw interview als nietbegeleide minderjarige vreemdeling (Fiche NBMV) met geen woord repte over de Taliban die u thuis probeerde gedwongen mee te nemen. U zegt dan wel bij de DVZ dat u dreigbrieven kreeg, maar spreekt met geen woord over de Taliban die bij uw huis zou geweest zijn, wat toch een belangrijk element lijkt te zijn (NPO, p.25). Daar blijft het echter niet bij, er was immers nog een tweede omissie, alsook een tegenstrijdigheid, tussen uw verklaringen als minderjarige en op uw persoonlijk onderhoud op het CGVS. Op de fiche die u liet invullen als 'minderjarige' vertelde u dat uw 'kleine' broer gedood werd en uw andere broer zich in België bevond, wat volgens u een fout moet zijn, het zou immers om uw andere broer gaan die gedood is wat op zijn minst een bijzondere fout te noemen is. Daarbovenop repte u met geen woord over een rekrutering, laat staan dat ze effectief aan uw deur zouden hebben gestaan om u mee te nemen (Zie Fiche Niet-begeleide minderjarige vluchteling en NPO, p.25). Nochtans kan verwacht worden dat u daar, zoals uitdrukkelijk gevraagd, alle essentiële elementen, op zijn minst kort, aangehaald zou hebben. Dat u over deze essentiële elementen geen consistente verklaringen kon afleggen, en enkele elementen zelfs niet hebt vermeld, haalt reeds ernstig uw geloofwaardigheid onderuit.

Secundo kon u geen consistente en overzichtelijke weergave geven van de incidenten die geleid hebben tot uw vertrek uit Afghanistan. U verklaarde bij de DVZ dat de Taliban twee dreigbrieven verstuurd had zonder enige melding te maken van een bezoek van deze Taliban (Vragenlijst CGVS; dd.17.09.2021; pt.3.5). Op het CGVS verklaart u plots dat de Taliban twee keer tot uw huis is gekomen, beide keren hadden ze een brief mee. U start met te zeggen dat de Taliban 'op een keer' een brief achterliet. Uw moeder hield dit achter voor u (NPO, p.20). Echter zegt u daarbij ook dat u het met uw eigen ogen gezien had dat de Taliban de brief achterliet en u de inhoud kende omdat uw naam erin stond (NPO, p.21). Dit valt echter niet te rijmen met uw uitspraak dat uw moeder het achter zou houden. De tweede brief kwam één of twee maanden nadien (NPO, p.21). Echter zegt u even later dat de Taliban twee dagen na de eerste brief naar uw huis kwam omdat u zich niet gepresenteerd had (NPO, p.22). Gevraagd of de Taliban dan drie keer naar uw huis kwam antwoordt u negatief, de Taliban kwam twee keer. Gevraagd of de brief dan twee dagen na de eerste kwam antwoordt u bevestigend, om meteen erna weer te zeggen dat de brief twee maanden later kwam (NPO, p.22). Gevraagd om opnieuw een overzicht te geven van de gebeurtenissen blijkt de tweede brief twee maanden later gekomen te zijn en zijn ze die dag u in het huis komen zoeken (NPO, p.22). Dat u daar niet meteen duidelijke verklaringen over kon neerleggen doet vermoeden dat u ook hier niet oprecht over was. Hierbij aansluitend legt u geen enkel begin van bewijs neer omtrent deze incidenten. U zou twee dreigbrieven ontvangen hebben, maar deze zouden verloren zijn tijdens de verhuis van uw familie. Dit is echter een zeer stereotiepe en blote verklaring. Het feit dat u geen consistente verklaringen kon afleggen en daarnaast geen dreigbrieven kan neerleggen versterkt het vermoeden dat u geen problemen had met de Taliban.

Tertio wordt dat vermoeden nog verder versterkt door het feit dat u inconsistente verklaringen aflegde over uw verblijfplaatsen voor uw vertrek. Zo vertelde u in het begin van het interview op het CGVS dat u voor uw vertrek één of twee maanden bij uw maternale oom heeft verbleven op zo een twintig minuten rijden van uw huis (NPO, p.6).

Gevraagd of u ooit op andere plaatsen heeft gewoond antwoordt u 'neen' (NPO, p.7). Echter, later in het interview weet u dan weer niet hoe lang u na het incident met de Taliban nog in het land bent gebleven, wat opnieuw doet vermoeden dat u langer in uw land hebt verbleven dan u beweert en wat ook kan ondersteunen dat u ouder blijkt te zijn (NPO, p.24). Daarbovenop verklaarde uw broer (M.(...) A.(...), S.(...) A.(...)) dat zijn familie, moeder en broers, reeds naar uw maternale oom zijn verhuisd wanneer hij was vertrokken. Volgens zijn verklaringen zou u reeds een jaar bij uw maternale oom wonen op het moment dat hij zijn persoonlijk onderhoud heeft bij het CGVS (Zie NPO M. A., S.(...) A.(...), (...), p.4, dd.23.04.2013). Dit wijst er opnieuw op dat u niet de waarheid vertelt over wat u hebt meegemaakt.

Quarto wordt uw vrees finaal onderuitgehaald door uw verklaring dat na uw vertrek de Taliban niet meer naar uw huis is geweest. U vertelt hier eerst over dat dat u dit niet met uw moeder heeft besproken en dat de Taliban misschien weet dat u bent vertrokken (NPO, p.25). Daarna zegt u dat u uw moeder wél heeft gesproken en dat ze in de tussentijd geen problemen heeft gehad. Het is echter weinig aannemelijk dat als de Taliban u werkelijk zou willen rekruteren, quod non, ze dit zo snel zou opgeven. Daarbovenop zou uw broer, dewelke volgens uw initiële verklaringen zoals gezegd ook gedood zou zijn, ook geen enkel probleem hebben volgens uw verklaringen. Hij heeft echter dezelfde leeftijd nu als u had toen uw voorgehouden problemen startten, namelijk rond de 12 jaar. Geconfronteerd hiermee beweert u dat de Taliban uw broer met rust laat omdat hij een mentaal probleem zou hebben. U zou hier documenten van hebben en deze doorsturen (NPO, p.24-25). Het CGVS heeft hier echter niets van ontvangen waardoor dit een blote en weinig overtuigende bewering blijft met een hoog ad-hoc gehalte.

Ten slotte wat betreft uw verklaring dat u Afghanistan heeft verlaten uit vrees voor rekrutering door de Taliban en u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie in het administratief dossier (zie map 'landeninformatie') blijkt dat de Taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de Taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig.

Aansluitend kan er dus verwacht worden dat u in concreto aannemelijk kan maken waarom uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de Taliban. U stelt hierbij dat ze u wilden rekruteren zodat u niet zoals uw oudere broer het leger zou vervoegen. Echter blijft u volhouden dat u twaalf à dertien jaar was toen uw problemen startten (NPO, p.21), of zelfs vijftien à zestien jaar zoals u dan weer beweerde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) (Vragenlijst CGVS, dd.17.9.21; pt.3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS geeft u zelf aan dat iemand pas in dienst kan gaan bij het leger wanneer die achttien jaar is (NPO, p.16), waardoor het wel heel voorbarig en weinig aannemelijk zou zijn dat de Taliban u al op zulke jonge leeftijd zou proberen rekruteren.

Ten tweede heeft u uw band met het leger niet aannemelijk weten maken. U blijft verwijzen dat uw broer, die bij het Afghaanse Nationale Leger (ANA) tewerkgesteld was, de bron is van de problemen van u en uw broer (M. A., S.(...) A.(...)). Echter konden deze problemen reeds niet overtuigen tijdens de procedure van uw broer. U hierop gewezen blijft u er toch bij dat u een broer had die bij de ANA was tewerkgesteld (NPO, p.11). U legt hierbij zelfs exact dezelfde documenten neer als uw broer in 2013. Hierbij kunnen echter enkele opmerkingen gemaakt worden. Zo legt u twee foto's neer waarop uw broer zou te zien zijn. U verklaart dat uw broer twee jaar in dienst was bij het leger rond zijn 29 jaar, deze foto's zouden dateren van die periode. Echter valt het op dat de twee personen waarvan u beweert dat het uw broer is op de foto's weinig van elkaar weg lijken te hebben. Op de ene foto lijkt het om een jong kind te gaan die gewoonweg een legerbroek aan heeft, terwijl op de andere foto een volwassenere jongeman wordt afgebeeld. Er kan noch afgeleid worden uit de foto's dat het om dezelfde jongeman gaat noch of het dan wel over uw broer gaat. Hierop gewezen antwoordt u louter dat op de ene foto het geen kind kan zijn omdat je dan nog niet in dienst kan gaan (NPO, p.16), wat niet verklaart waarom beide foto's zo verschillend zijn. Verder dient gewezen op het feit dat de tweede foto eenvoudig online onbewerkt teruggevonden werd door het ingeven van de zoekterm 'army helicopters'. Exact dezelfde foto van de opstijgende helikopter met soldaten in exact dezelfde positie, maar dan zonder uw zogenaamde broer (zie blauwe map 'landeninformatie' voor screenshots van deze opzoeking). Hiermee geconfronteerd tijdens het persoonlijk onderhoud antwoordt u gewoonweg 'ik weet het niet' (NPO, p.17).

U legt hiernaast nog één document neer van zijn overlijden tijdens een incident, echter kan u niets vertellen over dit document, 'ik heb er geen informatie over' is alles wat u zegt (NPO, p.18). Verder kon u maar weinig vertellen over de job van uw broer behalve dat hij één of twee jaar er werkte als soldaat. Hij zou één keer met zijn uniform naar huis zijn gekomen, maar dat hebt u niet met uw eigen ogen gezien (NPO, p.10). Uw verklaringen dat uw broer effectief bij het leger heeft gezeten, noch de documenten die u ter staving neerlegde, kunnen dan ook niet overtuigen. Gewezen op het feit dat uw broer die reeds in België woont hier ook geen geloofwaardige verklaringen over heeft afgelegd antwoordt u louter 'dit zijn alle documenten, bewijs dat we hebben, hij had ze en hij gaf ze aan mij' (NPO, p.11). Door de frauduleuze documenten en uiterst gebrekkige verklaringen kan er geen geloof worden gehecht aan het feit dat uw broer bij het leger zat en u om die reden gerekruteerd zou worden door de Taliban. U geeft ook geen andere reden op waarom de Taliban u dan wel zou rekruteren.

Al deze elementen samen leiden tot de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de Vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De overige documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Documenten hebben zoals vermeld immers enkel een ondersteunende werking en kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Aan privéfoto's, zoals u neerlegde, kan ook geen bewijswaarde toegekend worden. Er kan immers niet nagegaan worden door wie, waar en wanneer ze gemaakt zijn. Bovendien kunnen ze makkelijk nagemaakt/geënceneerd worden, waar uw foto dan ook een voorbeeld van is zoals hierboven aangetoond. Daarnaast legt u documenten neer die uw broer heeft gebruikt in zijn procedure (brieven Taliban, overlijden broer), die op geen enkele manier uw persoonlijke problemen kunnen staven en bovenstaande appreciatie evenmin kunnen ombuigen. De envelop, die dateert van 2013 toen uw broer de documenten ontving, bewijzen louter dat iemand met die naam toen post ontving uit Afghanistan."

Waar verzoeker verder nog verwijst naar zijn verblijf in België en wijst op zijn verwestering, oordeelt de Raad, na lezing van de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, als volgt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO "Afghanistan Country Focus" januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd.

In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft

(EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate”, van 15 juni 2022 in EUAA “Afghanistan security situation” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat “zina” betreft– d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “Taliban’s impact on the population”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“Ministry of Communications and Information Technology”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “immorele inhoud” te beperken (EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, p. 44).

In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, “Afghanistan – taliban’s impact on the population”, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, Afghanistan targeting of individuals).

Wat personen betreft die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada”, 8 December 2021 in EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 50-51).

Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan.

De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn, dan wel als verwesterd worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in de aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*” januari 2023, p. 21 en 72-79).

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Verzoeker brengt echter geen concrete elementen aan die duiden op een verwestering in zijn hoofde, doch betoogt louter op algemene wijze dat hij mogelijks zal worden aanzien als ongelovige vanwege zijn verblijf in Europa. Zulks algemeen betoog is echter niet voldoende om een vrees in hoofde van verzoeker vast te stellen op basis van zijn verblijf in Europa.

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat zijn verblijf in België voor hem een risico zou inhouden om bij terugkeer te worden vervolgd vanwege verwestering. Verzoeker laat na om maar één enkel concreet element aan te voeren waaruit zijn verwestering zou blijken. Het algemene betoog van verzoeker, zonder het aanvoeren van concrete elementen, kan er geenszins toe leiden dat er in hoofde van verzoeker een risico vanwege (gepercipieerde) verwestering kan worden vastgesteld.

Wat de door de verzoeker neergelegde foto's, de kopie van de identiteitsdocumenten van zijn broer zijn gezin en het medisch attest betreft, oordeelt de Raad dat verzoeker met deze documenten geen afbreuk kan doen aan bovenstaande vaststellingen. Bovendien wijst de Raad erop dat aan privé-foto's geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie kunnen bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

Wat de machtsovername door de taliban betreft, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.4. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, moet artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt: *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...)”*.

In het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, moet een onmenselijke behandeling aldus worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker.

Een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie valt niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof.

Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

Uit de beschikbare landeninformatie kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de

voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de covid-19 pandemie.

Na de machtsvername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken.

Tot slot zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Laghman.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance Afghanistan*” van januari 2023.

Verzoeker beroept zich niet op deze uitzonderlijke situatie. Verzoeker beroept zich op “*verzoekers achtergrond (etniciteit, taal) en het feit dat hij al een tijdje buiten Afghanistan heeft verbleven alsook andere elementen zoals de schendingen van mensenrechten, de toepassing van een zeer strikte vorm van de Sharia, de humanitaire toestand in het land, het vermogen van de staat (Taliban) of andere organisaties Afghanistan te controleren om de burgers te beschermen, en de door internationale organisatie verleende bijstand*”, maar de Raad ontwaart hieruit evenmin een persoonlijk element dat het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dermate verhoogt dat er sprake is van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen.

Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer X.

Artikel 3

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 4

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 5

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend drieëntwintig door:

S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP